

ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ: НОВЕ ЖИТТЯ В ХРИСТІ

Святкування 50ти річного ювілею Вінніпезької Митрополії Української Католицької Церкви в Канаді це є надзвичайний час, час коли ми маємо нагоду глибоко задуматись – як Церква і як кожен християнин – над нашим Християнським покликанням, і з повною ревністю старатися відповісти на покликання Христа бути ближче до нього.

Зараз ми продовжуємо наші глибокі духовні роздуми, які є важливою частиною святкування нашого Ювілею націленого на духовне відновлення.

Сьогодні кожна Українська Католицька парафія по цілій Канаді разом збираються, щоб розважити над темою “Погляд у Майбутнє: Нове життя в Христі.”

Теми: Потрібно людей, які живуть від серця; За кого маємо Ісуса Христа?; Тільки любов може врятувати світ від загибелі.

Потрібно людей які живуть від серця

Один сучасний автор пише, що плиткість, поверховність є прокляттям віку цього, що нам потрібно сьогодні – це не велика кількість високоосвічених людей, а глибших людей. Нам потрібно людей, які живуть від серця, які мають Бога в серці.

Коли Ісус сказав Симонові відплисти на глибину моря і там закинути сіті – він кликав його саме до глибшого життя. Він кликав його до глибшої свідомості, до пізнання глибшого значення життя. Ісус запрошує Симона й інших, запрошує нас вийти з вузького, замкненого кола самолюбного життя і увійти в ширше коло любові Бога і ближнього.

Оця зустріч з Ісусом була для апостола Петра глибоким і надзвичайно зворушливим пережиттям. Внаслідок тієї зустрічі життя Симона ґрунтовно змінилося. У чудесній ловитві риби Петро так сильно відчув люблячу присутність Бога, що він чувся примушеним впасти на коліна і закликати: „Відійди від мене, Господи, бо я грішна людина”.

Петро це сказав не тому, що він справді хотів, аби Ісус відійшов від нього, а тому, що він у тій хвилі так сильно відчув святість Христа, що вважав себе негідним бути в присутності такої святої людини. Петро глибоко відчув, що зараз щось надзвичайне діється в його душі. І він почав боятися.

„Жах бо великий огорнув його й усіх, що були з ним із-за риб, що їх піймали”, каже Святе Письмо. Але Ісус, заспокоюючи Симона, сказав до нього: „Не бійся! Віднині людей будеш ловити” (Лк. 5:10) Від тієї хвилі життя Симона-Петра почало набирати глибшого значення.

Євангеліст додає, що витягнувши човна на берег, Яків, Йоан і Симон кинули все і пішли за Ісусом. Пішли в напрямку нового, глибшого життя, вони перетворились. Сьогодні Ісус кличе нас до подібного перетворення серця.

За кого маємо Ісуса Христа?

Одного дня Ісус звернувся до своїх учнів і запитав їх: „За кого люди мають Сина Чоловічого?” А ті відповіли: „Одні за Йоана Хрестителя, інші за Іллю, а ще інші – за когось із пророків...” (пор. Мт. 16:14). Тоді Ісус до них: „На вашу ж думку – хто я?” Тоді Петро мовив: „Ти – Христос, Син Бога живого!” (пор. Мт. 16:16).

Слово Боже – це живе слово. Сьогодні, в часи фальшивого християнства і крайнього самолюбства, Ісус ставить нам ті самі питання:

- За кого мене маєте? Яку вартість представляю у вашому житті?
- Чи ви справді вірите, що я – Син Божий?
- Чи ви мене знаєте? Які старання робите, щоб мене краще пізнати?
- Чи вірите, що вас люблю, що терпів страшні муки й помер страшною смертю на хресті з любові до вас?
- Чи любите мене? Якою любов'ю мене любите? Що ви готові пожертвувати, аби довести, що ви мене любите понад усе?

Пише євангеліст Йоан: „Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а в тому, що він полюбив нас і послав Сина свого – примирення за гріхи наші” (1 Йо. 4:10).

Ісус так нас полюбив, так тужив за нами, так сильно хотів з'єднатись з нами, що терпів невимовні муки, помер страшною смертю на хресті, щоб віднайти нас (як загублену вівцю), і запровадити додому, до кола любові. Тому Ісус з хреста закликав: „Спраглий я!” Це був зойк любові.

У листі до євреїв св. Павло звертає увагу на героїв віри у Старому Заповіті, котрі зазнали терпіння, переслідування, наруги, в'язниці і смерть, надіючись на ліпше воскресіння, на краще життя. Потім він заохочує нас, аби ми, маючи стільки свідків віри, відкинули гріх та бігли витривало до перемоги, що призначено нам, дивлячись пильно на Ісуса, засновника й звершителя віри.

Маючи в нашій Церкві стільки свідків та героїв віри: мирян, монахів, монахинь, священників, єпископів, - дивімося й ми пильно на Ісуса Христа, Спасителя нашого, який з любов'ю зараз споглядає на нас, кличе нас іти слідом за ним і бути учасниками нової весни Царства Божого на землі.

Тільки любов може врятувати світ від загибелі

Багатьом християнам сьогодні набридло жити поверхневим життям. Вони шукають чогось глибшого. Вони відвертаються від буденного, матеріалістичного способу життя, шукають життя, зосередженого на Бозі, на любові. Словами

апостола Павла, вони не вподібноються до цього світу, але перемінюються обновиленням розуму, щоб переконуватися, що то є воля Бога, добро та досконалість (пор. Рим.12:2).

Це наша єдина надія у світі, де наука і техніка мали розв'язати усі наші проблеми, але де зараз виглядає, що розум і техніка запровадили у безвихідь так, що самі науковці кажуть, що вже запізно відвернути самогубний напрям сьогодишнього суспільства.

Світ зараз у поганому стані. Ми всі це відчуваємо. Можемо летіти до місяця і назад, і у той самий час, починаючи третє тисячоліття християнства, ми ще не навчилися жити разом у мирі. Немає згоди у родинах, у суспільстві, між народами. Всюди бачимо стільки насильства, ненависті, захланності. Чому? Яка причина? Що сталося?

Що сталося? Сталося те, що ми замінили душу на матеріальні речі. Ісус сказав: „Яка користь людині, коли здобуде цілий світ, а занапастить душу?”

Шукаючи щастя в матеріальних речах, ми губимо свою душу. А життя без душі, без серця – це життя без любові, без Бога, бо Бог – це любов. Ба, що більше: любов, яка провадить до Бога – завмирає. Ми не можемо жити без любові. Ми потребуємо, щоб нас хтось полюбив і потребуємо любити інших. Коли ми не любимо – ми умираємо. Без любові ми стаємо божевільними.

Тільки любов може нас врятувати від божевілля. Тільки любов може зцілити хворе людство. Тільки щира, сердечна відповідь на поклик Христа, на поклик любові, може визволити душу з неволі гріха, смерті. Подібно як визволив померлого Лазаря, котрий чотири дні лежав у гробі.

Сьогоди, коли у світі існує стільки тероризму, насильства, соціальної несправедливості, переслідувань, ненависті, захланності, де стільки безбожності й фальшивого християнства, де стільки духовної мертвості, Ісус каже закинути наші духовні сіті у глибінь життя. Він кличе нас іти слідом за ним і жити від серця, жити життям милосердя, прощення, жертвенної любові.

Ісус запрошує нас не задовольнитися поверхневим життям, а сягати у глибінь його люблячого серця. Він запрошує нас доторкнутися ран його безмежної любові, аби пізнавши, як дуже він нас любить, ми любили його всім серцем, а ближнього як себе самого, і у тому знаходили повноту життя і правдиве щастя.

Ювілейна Молитва

Господи, Ісусе Христе, поглянь ласкавим оком на нашу Митрополію, 50^{ти} ліття заснування якої святкуємо. Дякуємо за всі дані нам ласки впродовж 50 років нашого існування.

Рівночасно просимо й благаємо тебе, Ісусе, дай нам чим раз ясніше пізнати твоє милосердне обличчя, та що всі ми є возлюбленими дітьми одного Небесного Отця.

Тому просимо ласки витривалости у вірі, та щоб зєдинені у твоїй безмежній любові, ми могли з новим запалом, любов'ю й милосердям продовжувати діло спасіння на славу Бога Отця.

НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ, ЯК НА НЕБІ ТАК І НА ЗЕМЛІ! АМІНЬ.